Lumi és a négy homokóra

Advent első vasárnapján még huszonnégy nap van karácsonyig, és Lumi minden áron gyorsítani akar a homokon.

Advent első vasárnapján olyan csend borult az Idő Fájára, hogy hallani lehetett, ahogy a hó lecsúszik egy-egy ágról. Az öreg tölgy ágain négy homokóra himbálózott fonálra kötve. Mind a négyben lassan pergett a homok.

Lumi a fa tövében álldogált, és a napokat számolta. Huszonnégy volt még karácsonyig. Huszonnégy nagyon soknak tűnt.

„Nem lehetne gyorsabban?”, kérdezte Lumi.

Az öreg tölgy sokáig hallgatott. „Nem”, felelte végül.

Lumi felnyúlt, és megrázta a legalsó homokórát. A homok megcsúszott az üveg falán, aztán megállt, és egy jó darabig nem pergett tovább. Lumi ijedten kapta vissza a kezét.

Másnap Lumi elhatározta, hogy átalussza a várakozást. Már délelőtt bebújt a takaró alá. Mire felébredt, a nap még mindig az ablak fölött álldogált, a homokóra pedig alig mozdult el attól, ahol reggel tartott.

Mindegyik telt valamivel.

Harmadszorra Lumi hozzá sem nyúlt az üveghez. Leült a hóba, és felnézett a csupasz ágakra. Olyan üresek voltak, hogy Luminak nem akaródzott felállni.

Egy kicsi cinege üldögélt a legvékonyabb ágon, felborzolva. Ide-oda ugrált, bekukucskált a kéreg repedéseibe, de semmit nem talált.

„Ötszáz telet vártam ki eddig", mondta lassan az öreg tölgy. „Mindegyik telt valamivel."

Lumi hazaszaladt, és zsineget hozott meg egy marék napraforgómagot. Felfűzte a magokat, egyiket a másik után, és az alsó ágra kötötte. A cinege még aznap délután megtalálta.

A második vasárnapon Lumi lekaparta a havat a tölgy tövéről, amíg elő nem bukkant alatta a barna avar. Estére két veréb kapirgált ott, és halkan zizegett körülöttük a levél.

A harmadik vasárnapon Lumi egy lapos cseréptálba vizet töltött, és a fa odvába állította. Éjszakára mindig jéggé fagyott, ezért minden reggel újratöltötte. A tál körül apró, háromágú nyomok jelentek meg a hóban.

A negyedik vasárnapon az utolsó homokóra is kiürült. Lumi felnézett, és megállt. Az öreg tölgy ágain madarak üldögéltek, majdnem minden ágon egy.

„Ötszáz telem volt", mondta a fa. „Ilyen még nem."

„Mert most nem egyedül vártál", felelte Lumi, és végignézett a teli ágakon.

Karácsony reggelén Lumi megint odaballagott a fa alá. A négy üres homokóra mozdulatlanul lógott az ágon, de Lumi rá se nézett. A madarakat számolta helyette.

A várakozás attól lesz könnyebb, ha közben csinálunk valamit valakiért.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Te hogy érezted volna magad Lumi helyében, amikor a megrázott homokóra még lassabban kezdett pergeni?
2. Mit gondolsz, miért mondta az öreg tölgy, hogy mind az ötszáz tele telt valamivel?
3. Mi az a három apró dolog, amit ti advent négy vasárnapján megcsinálhatnátok valakiért?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-negy-homokora/